

Specyfika działalności ewangelizacyjnej Kościoła
Rzymskokatolickiego w Kazachstanie
w latach 1936 – 1990

Streszczenie

Głównym celem pracy było ukazanie specyfiki, z jaką spotykała się działalność ewangelizacyjna Kościoła Rzymskokatolickiego w Kazachstanie. By móc w pełni przedstawić kontekst tejże działalności, na wstępie odwołano się do sytuacji prawnej, w jakiej znajdował się Kościół w ZSRS oraz prowadzonej przez państwo sowieckie działalności antyreligijnej i ateistycznej. Na specyfikę działalności ewangelizacyjnej miały również wpływ represje, którym poddawane były zarówno osoby duchowne jak i świeckie, zaangażowane w życie Kościoła. Omawiając stan Kościoła Katolickiego w Kazachstanie, przedstawiono adresatów przekazu ewangelizacyjnego, którymi były osoby zesłane w roku 1936 i deportowane w latach 40 XX w. do Kazachstanu oraz kolejne pokolenia już urodzone i wychowane w sowieckim Kazachstanie. Następnie zaprezentowano ewangelizatorów zarówno duchownych jak i siostry zakonne oraz osoby świeckie. W ostatnim rozdziale ukazano główne formy pracy ewangelizacyjnej Kościoła. Wyszczególniono modlitwę osobistą jak i spotkania w domach prywatnych, przedstawiono proces powstawania legalnych parafii i trudności z tym związane. Z kolei, jako formę działalności Kościoła odwołano się do sprawowania sakramentów oraz celebracji obrzędów pogrzebowych. Zaangażowanie duchownych jak i świeckich, pozwoliło przetrwać i rozwijać się Kościołowi Katolickiego w Kazachstanie do roku 1990, który był ostatnim rokiem istnienia Kazachstanu, jako części ZSRS.

B. Błażej Michalewski